

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że:

przyjmując i utrzymując w mocy art. 44-1 dekretu nr 2005-1308 z dnia 20 października 2005 r., art. 46-1 dekretu nr 2005-1742 z dnia 30 grudnia 2005 r. i art. 80-1-1° dekretu nr 2006-975 z dnia 1 sierpnia 2006, w zakresie, w jakim przepisy te umożliwiają instytucjom zamawiającym lub podmiotom zamawiającym na skrócenie rozsądnego terminu, który należy zachować między powiadomieniem oferentów a podpisaniem umowy w sprawie udzielenia zamówienia, bez żadnych ograniczeń czasowych i bez uprzedniego ustanowienia w krajowych przepisach jakiegokolwiek obiektywnego warunku,

oraz

przyjmując i utrzymując w mocy art. 1441-1 nowego kodeksu postępowania cywilnego, w brzmieniu zmienionym przez dekret nr 2005-1308 z dnia 20 października 2005 r., w zakresie w jakim przepis ten przyznaje dziesięciodniowy termin na odpowiedź właściwej instytucji zamawiającej lub właściwego podmiotu zamawiającego, uniemożliwiający jakiegokolwiek przedumowne zarządzenie tymczasowe przed udzieleniem tej odpowiedzi, który to termin nie zawiesza biegu terminu który należy zachować między powiadomieniem oferentów a podpisaniem umowy w sprawie udzielenia zamówienia,

Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 89/665/EWG⁽¹⁾ i dyrektywy 92/13/EWG⁽²⁾, zgodnie z ich wykładnią udzieloną przez Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach w sprawie C-81/98 Alcatel i C-212/02 Komisja przeciwko Austrii, a konkretnie na mocy art. 2 ust. 1 dyrektywy 89/665/EWG i art. 2ust. 1 dyrektywy 92/13/EWG;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi Komisja podnosi dwa zarzuty.

W pierwszym z nich Komisja zarzuca pozwanej umożliwienie instytucjom zamawiającym, w pilnych przypadkach, skrócenia do mniej niż 10 dni minimalnego terminu, który należy zachować między powiadomieniem wszystkich oferentów o decyzji o udzieleniu zamówienia a podpisaniem umowy w sprawie udzielenia tego zamówienia. Po pierwsze bowiem, ocenę pilnego charakteru sprawy, o którym mowa we francuskich uregulowaniach, pozostawiono swobodnemu uznaniu instytucji zamawiającej, nie nakładając żadnego obiektywnego warunku. Po drugie, w uregulowaniach tych brak jest jakiegokolwiek gwarancji, że oferentów informuje się o tym, o ile dni skrócono termin, co mogłoby spowodować, że oferenci ci wystąpią o zastosowanie przedumownego środka tymczasowego przeciwko decyzji o udzieleniu zamówienia na etapie, na którym umowa o jego udzieleniu będzie już podpisana. Taka sytuacja byłaby w oczywisty sposób niezgodna z celem dyrektyw 89/665/EWG i 92/13/EWG, popartym orzecznictwem Trybunału, który polega na ustanowieniu skutecznych i szybkich dróg odwoławczych od niezgodnych prawem decyzji instytucji zamawiających, na takim etapie, na którym naruszenia te mogą być wciąż jeszcze naprawione.

W drugim zarzucie Komisja podnosi ponadto, że pozwana pozbawia skuteczności te dyrektywy, ustanawiając we francuskich uregulowaniach etap poprzedzający, na którym obowiązkowo należy wezwać instytucję zamawiającą do usunięcia uchybienia, w trakcie czego bieg terminu, który należy zachować między powiadomieniem oferentów a podpisaniem umowy w

sprawie udzielenia zamówienia nie ulega zawieszeniu. Jeżeli bowiem wniesienie środka odwoławczego przez odrzuconego oferenta byłoby wykluczone w trakcie trwania terminu na odpowiedź na wezwanie do usunięcia uchybienia, wynoszącego 10 dni, odpowiedź udzielona przez instytucję zamawiającą z chwilą upływu tego terminu pozbawiałaby odrzuconego oferenta jakiegokolwiek możliwości skutecznego dowożenia się, gdyż wówczas umowa byłaby już podpisana.

(¹) Dyrektywa Rady 89/665/WE z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33), zmieniona przez dyrektywę Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącą się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynująca przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 76, s. 14).

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-333/08)

(2008/C 285/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wprowadzając — przy braku poszanowania zasady proporcjonalności — wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia dla pomocniczych środków technologicznych i środków spożywczych, przy wytworzeniu których wykorzystano pomocnicze środki technologiczne pochodzące z innych państw członkowskich, w których są one legalnie produkowane lub wprowadzane do obrotu, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 traktatu WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja kwestionuje ograniczenia handlu wynikające z francuskich przepisów dotyczących pomocniczych środków technologicznych. Ustanawiając wymóg uzyskania uprzedniego pozwolenia na te produkty oraz na środki spożywcze, przy wytworzeniu których wykorzystano pomocnicze środki technologiczne pochodzące z innych państw członkowskich, w których są one legalnie produkowane lub wprowadzane do obrotu, przepisy te w istocie utrudniają i podrażają wprowadzanie do obrotu tych środków spożywczych i środków pomocniczych i w związku z tym stanowią przeszkodę w wymianie handlowej we Wspólnocie.

Zdaniem Komisji, wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia może zostać w niektórych okolicznościach uzasadniony względami zdrowia publicznego, jednak wymóg ten musiałby w każdym razie spełniać kryteria proporcjonalności i być zgodny z warunkami wskazanymi w orzecznictwie, w szczególności w wyroku Trybunału z dnia 5 lutego 2004 r. w sprawie C-24/00 Komisja przeciwko Francji. Jednak w niniejszej sprawie wiele z tych warunków nie zostało spełnionych, bowiem procedury przewidziane w omawianych przepisach nie są ani łatwo dostępne, ani szybkie i nie przewidują możliwości wniesienia do sądu środka odwoławczego w przypadku odmowy udzielenia zezwolenia.

**Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji
wydanego w dniu 19 maja 2008 r. w sprawie T-220/07,
Transports Schiocchet — Excursions przeciwko Komisji,
wniesione w dniu 21 lipca 2008 r. przez Transports
Schiocchet — Excursions SARL**

(Sprawa C-335/08 P)

(2008/C 285/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Transports Schiocchet — Excursions SARL
(przedstawiciel: D. Schönberger, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 19 maja 2008 r.;
- Rozstrzygnięcie sporu przy uwzględnieniu żądań przedstawionych w pierwszej instancji i zatem wydanie ostatecznego wyroku w sprawie;
- Ewentualnie, odesłanie sprawy do Sądu;
- Obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca przedstawia 3 argumenty na poparcie swego odwołania.

W ramach pierwszego argumentu podnosi ona, że Sąd naruszył zasadę pewności prawa odnoszącą się do decyzji wydawanych w

ramach wspólnotowego porządku prawnego, art. 235 i 288 zdanie drugie traktatu WE oraz art. 13 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez stwierdzenie w pkt 39 postanowienia będącego przedmiotem odwołania, że wniesienie przez stronę skarżącą skarg do sądów krajowych nie powoduje zawieszenia czy też przerwania biegu przedawnienia, mimo iż w swoich poprzednich orzeczeniach, korzystających z powagi rzeczy osądzonej, Sąd zachęcał do dochodzenia roszczeń w sądach krajowych.

W ramach drugiego argumentu, skarżąca zwraca uwagę na liczne błędy, których dopuścił się Sąd przy dokonywaniu oceny przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej na podstawie art. 288 zdanie drugie WE, polegające na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i żądań przedstawionych w skardze, a także odnoszące się do art. 230 WE w zakresie, w jakim stanowisko Komisji miałyby zostać potwierdzone przez sądy krajowe oraz w zakresie ustaleń dotyczących okresu, w trakcie którego szkody zostały poniesione.

W ramach trzeciego i ostatniego argumentu skarżąca powołuje się na naruszenie art. 4 ust. 2 i art. 2 ust. 1.3 rozporządzenia 684/92 ⁽¹⁾ poprzez dokonanie przez Sąd, który przyjął w tym zakresie interpretację Komisji, nieprawidłowej klasyfikacji usług świadczonych przez jej konkurentów, uznanych za „usługi specjalne” (art. 4 ust. 2) niewymagające zezwolenia, podczas gdy w rzeczywistości są one rodzajem usług równoległych lub tymczasowych (art. 2 ust. 1.3), podlegających takim samym przepisom jak usługi regularne świadczone przez skarżącą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 74 s 1.

**Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2008 r. — Komisja
Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii**

(Sprawa C-342/08)

(2008/C 285/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i A. Sipos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii